

DEEL I

Er doen geruchten de ronde over een nieuwe 'deal' tussen advocaten van gangsters en hun cliënten. Een advocaat die een kickback-regeling aanbiedt, geeft zijn cliënt een bijzonder voordeel: als jij mij als advocaat kiest, krijg jij een deel van mijn honorarium. Dat wil zeggen, van wat door de staat wordt betaald. Het geld van de belastingbetaler belandt op die manier in de zakken van criminelen en daar wordt verder nooit meer over gesproken, dankzij de altijd zo heilige geheimhoudingsplicht.

De aanklager

Rechercheur Vanessa Frank liep over Sveavägen langs de Adolf Fredrik-kerk. Ondanks het vroege uur was het al warm. Stockholm ging weer een van die warme dagen eind september tegemoet waar de stad tegenwoordig steeds mee werd verwend. Het was donderdag en tegen de avond zouden de terrasjes aan de overkant van de straat vol zitten. Nu haastten de mensen zich naar hun werk. Op de rijbaan tussen de fietspaden stond het ochtendverkeer vast. Gisteravond en vannacht had het flink geregend en alle gaten in de weg stonden vol water. De lucht was licht en fris om in te ademen.

Verderop langs de stoep stonden twee kleine gebouwen. Een snackbar en een groen openbaar toilet dat was afgezet. Ter hoogte van het toilet stond een grijze bus van de forensische dienst. De afzetting werd bewaakt door een geüniformeerde agent.

‘Vanessa Frank, Zware misdaad City,’ zei ze, terwijl ze haar politie-legitimatie ophield voordat ze bukkend onder het blauw-witte lint door liep. De schuifdeur naar het openbare toilet stond open, buiten stond een technicus met zijn rug naar Vanessa toe. De capuchon van zijn overall was in zijn nek naar beneden getrokken, waardoor het begin van dunner wordend haar zichtbaar werd. Ze keek in de krappe ruimte voor hem. De witte wanden rond de wc-bril waren bedekt met rode strepen, en op de zwarte, gegroefde plastic vloer was een grote hoeveelheid donker bloed zichtbaar.

‘Een mens die zoveel bloed heeft verloren, kan toch haast niet meer in leven zijn?’ stelde Vanessa vast.

De technicus, die ze vaag herkende, draaide zich naar haar om. ‘Dat lijkt me inderdaad onwaarschijnlijk,’ zei hij.

Ze kwam dichterbij en rook de zoetige geur.

‘Ik zal mijn collega’s voor de zekerheid toch vragen de ziekenhuizen te controleren,’ zei ze. ‘Wie heeft er alarm geslagen?’

‘Een schoonmaker van Samhall.’

‘Hoe laat?’

‘Halfzeven vanochtend.’

Vanessa deed een paar stappen opzij en keek om zich heen. Het was een gratis toilet en daarom zou het niet mogelijk zijn om een betaalpas te traceren.

Een gekleurde man in Samhall-werkkleding zat op het houten terras van de snackbar. Een geüniformeerde collega praatte zacht met hem.

Verderop, aan de andere kant van Sveavägen, was premier Olof Palme zevenendertig jaar geleden doodgeschoten. Vanessa herinnerde zich het etentje dat haar vader de dag na de moord inderhaast had georganiseerd. De gasten proostten en dansten de hele nacht door. Ze kon zich niet herinneren dat ze haar vader ooit zo vrolijk had gezien. Hij lag begraven op het kerkhof precies hiernaast. Palme ook.

Ze keek naar de gevels en probeerde te zien of bij een van de winkels of restaurants een camera op het toilet stond gericht. De afstand, in combinatie met de stortbui van vannacht, zou de beeldkwaliteit behoorlijk verslechteren, maar het was het proberen waard. Ze pakte haar telefoon en belde haar chef, Mikael Kask.

‘Ja?’ antwoordde hij.

‘We hebben veel bloed, maar geen lichaam of gewond persoon. Kun je iemand vragen om de ziekenhuizen te bellen en bij 112 te controleren of ze vannacht telefoontjes hebben gekregen die hier verband mee kunnen houden?’

Ze hoorde dat hij een kopje op zijn bureau zette.

‘Dat ga ik regelen.’

‘Ik ga ondertussen naar mogelijke bewakingscamera’s informeren.’

Ze stapte de straat op en stak tussen de stilstaande voertuigen door over. Toen ze bijna aan de overkant was, wachtte ze voor een

man van middelbare leeftijd op een elektrische step die met hoge snelheid over het fietspad reed.

‘Jij rijdt toch niet op een elektrische step, Mikael?’

Er viel een korte stilte.

‘Nee, hoezo?’

‘Niets is minder sexy dan volwassen mannen op een step. Ja, één ding. Volwassen mannen die geen baby kunnen vasthouden.’

‘Ik zal erover nadenken. Martin is onderweg. Hij kan er elk moment zijn.’

‘Mooi,’ zei Vanessa. ‘We zien elkaar.’

De Clas Ohlson-winkel was gesloten en zou pas over een uur opengaan. Daarnaast bevond zich Bonnierhuset, het monumentale kantoor van uitgeverij Bonnier. In de etalage op de begane grond verdrongen zich zo’n dertig boektitels. Vanessa drukte op een bel bij de ingang, maar wachtte tevergeefs. Toen ze zich omdraaide, zag ze Martin Wester Sveavägen oversteken.

‘Ik heb de auto bij het centraal station geparkeerd en ben hierheen komen lopen,’ zei hij toen hij bij haar was. ‘De E4 is na het ongeluk nog steeds afgesloten.’

Vanessa keek hem niet-begrijpend aan.

‘Welk ongeluk?’

‘Een vrachtwagen is gaan schuiven door aquaplaning, ter hoogte van hotel Järva Krog. Hij ligt dwars over drie rijbanen. Daarom staat het hier ook stil.’

Vanessa’s telefoon gaf een signaaltje.

Niets, niet bij de ziekenhuizen en niet bij de alarmcentrale, schreef Mikael.

Ze las het bericht aan Martin voor en stopte de telefoon in haar jaszak terwijl ze nadenkend naar het groene toilet aan de overkant van de straat keek. Het werd gebruikt door drugsverslaafden en zwervers die beschutting zoeken tijdens koude winternachten of regenachtig weer.

‘Iemand die zoveel bloed heeft verloren, kan hier niet lopend zijn weggekomen. Niet zonder hulp. En ik denk dat we kunnen

uitsluiten dat één of twee mensen een lijk of een zwaargewonde door de stad hebben gesleept, dan waren we dat wel te weten gekomen.'

Martin knikte en Vanessa praatte verder.

'Met andere woorden: we kunnen er vrij zeker van zijn dat door de dader of daders een voertuig is gebruikt om het slachtoffer te verplaatsen, wat op zichzelf vreemd is.'

'Waarom vind je dat vreemd?' vroeg Martin.

Naast hen toeterde nijdig een auto, gevolgd door andere weggebruikers. Vanessa wachtte tot het lawaai over was.

'Als het om een dronken vechtpartij ging die uit is gedraaid op moord of poging tot moord, waar de plek op wijst, is het niet gebruikelijk dat de dader zijn slachtoffer verplaatst. Als het daarentegen om een geplande moord gaat, zou ik persoonlijk in ieder geval niet voor een openbaar toilet in de drukste straat van Stockholm hebben gekozen.'

2

Raymond Salinas bleef op de studiobank zitten, terwijl de twee presentatoren zich naar de verhoogde eettafel begaven waar een kok toast met cantharellen aan het klaarmaken was. Het rook lekker, naar gebakken uien en warm brood. De studiogastvrouw gebaarde dat hij op moest staan en met haar mee moest komen. Achter de coulissen hielp een geluidstechnicus hem het microfoontje van zijn kleding te halen.

'Sorry,' zei de studiogastvrouw. 'Ik doe dit haast nooit, maar mijn vader is dol op uw boeken. Zou u het willen signeren?'

Ze hield een exemplaar van Raymonds laatste roman *Over de nacht* voor zich.

Hij glimlachte.

‘Natuurlijk. Hoe heet hij?’

Ze reikte hem een pen aan.

‘Gunnar.’

Raymond sloeg het boek open op een verrijdbare cateringtafel, schreef zijn boodschap en sloot die af met zijn handtekening.

‘Zeg hem dat ik blij ben dat hij mijn boeken mooi vindt,’ zei hij welgemeend.

‘Dat zal ik doen. Heel erg bedankt.’

Ze gingen de *green room* binnen, waar een ontbijtbuffet was klaargezet. Aan de muren hingen televisieschermen waarop het live programma te zien was. Vanuit een van de fauteuils in het midden zwaaide een acteur naar Raymond, die ook zijn hand opstak. Op een grote bank voor een van de schermen zat een vrouw met haar hoofd in haar handen.

‘Ze gaat een kraslot krassen in een spelshow, het is haar eerste keer op tv,’ fluisterde de studiogastvrouw.

Raymond pakte zijn leren jack van de hanger. Hij herinnerde zich de eerste keer dat hij zelf in *Nyhetsmorgon* te gast was geweest. Zijn uitgever had wekenlang bij de redactie moeten zeuren, tot ze medelijden met hem kregen. Het voelde alsof dat in een heel ander leven was. Tegenwoordig belden productiemaatschappijen en kranten de uitgever om te vragen of hij interviews wilde geven. Voor de Zweedse lancering van *Over de nacht* wilde hij er maar twee geven. Het interview dat hij net had afgerond, en nog een op zaterdag tijdens de boekenbeurs van Göteborg.

Hij liep naar de vrouw op de bank, die geschrokken naar hem opkeek.

‘Het komt wel goed,’ zei hij.

Haar voorhoofd glom van de zweetdruppels, het was duidelijk dat ze bijna in paniek was.

Ze schudde haar hoofd.

‘Ik kan het niet, ik kan het niet.’

‘Ik beloof het je. Vergeet de camera’s gewoon en concentreer je op de gezichten van de presentatoren. Ik doe meestal alsof ik met

vrienden koffie zit te drinken en dat ik jarig ben, dat ik daarom zoveel aandacht krijg.'

'Ik zal het proberen.'

Hij keek op zijn horloge, hij moest gaan. Zijn zoon Victor-Hugo wachtte en hij wilde hem heel graag zien.

'Succes.'

De studiogastvrouw liet hem door de glazen sluis naar buiten. Raymond liep de trap af naar de van tevoren bestelde taxi, die al bij de ingang stond te wachten. Hij zette zijn zonnebril op, ging op de achterbank zitten, groette de chauffeur en gaf hem het adres.

Hij leunde achterover in de krakende leren stoel, pakte zijn telefoon en ging naar online boekhandel Adlibris. *Over de nacht* stond op één op de bestsellerlijst. De twee voorgaande boeken uit dezelfde serie, *Tabanja* en *Inferno*, stonden tweede en derde en zijn debuutroman *De vlucht* op de vijfde plaats.

Hij opende zijn agenda om te zien wanneer zijn vlucht naar Göteborg morgen zou vertrekken. 11.35 uur, vanaf Bromma. Zijn agentschap had voor 10.00 uur een taxi gereserveerd. Raymond keek op en wierp een korte blik uit het raam om te voorkomen dat hij wagenziek werd. Vervolgens logde hij in op zijn zakelijke account, iets wat hij meerdere keren per dag deed. Op zijn rekening bij de Handelsbank stond 23 miljoen kronen. Hij bekeek de cijfers. Het was een onvoorstelbaar groot bedrag, vooral voor iemand die zonder geld was opgegroeid. In interviews werd hem vaak naar zijn financiële situatie gevraagd. In het begin schaamde hij zich wanneer zijn miljoenen ter sprake kwamen. Hij voelde zich ongemakkelijk en probeerde het onderwerp te ontwijken. Maar een jaar geleden was hij tot de conclusie gekomen dat hij geld belangrijk vond en dat dat prima was. Alleen iemand die in rijkdom is opgegroeid, zou iets anders beweren. Geld betekende vrijheid. Een garantie dat hij kon blijven schrijven wat hij wilde. Terwijl de middenklasse en bekende journalisten de spot dreven met voetballers, hiphopartiesten en criminele bendeleden wanneer die bijna manisch hun gouden horloges en dure auto's lieten zien,

begreep hij hun behoefte. Hij wist waar ze vandaan kwamen, wist waar die nieuwverworven rijkdom voor stond.

De taxi reed langs het stadion van Stockholm toen zijn telefoon oplichtte door een inkomend gesprek. Het was zijn agent, Torsten Cederlund. Raymond wist dat hij die ochtend een vergadering met Netflix zou hebben op hun kantoor aan Hamngatan.

‘Ben je er klaar voor?’ zei Torsten zodra Raymond antwoordde. ‘Ze willen de rechten op het hele project kopen. Meteen.’

Raymond lachte.

‘Maar ik heb nog geen regel geschreven?’

‘Daar hebben ze schijt aan. Ze sturen vanavond een scherp bod. Dit wordt echt groot. Door een afgeronde tv-deal met Netflix betalen de buitenlandse uitgevers tweemaal zoveel voorschot.’

De taxi stopte bij het kruispunt Odengatan-Sveavägen. Het verkeer stond stil.

‘Ik hoor het wel als je het aanbod hebt ontvangen,’ zei Raymond en ze beëindigden het gesprek.

Hij bekeek zijn gezicht in de achteruitkijkspiegel, het was gebruind na zijn reis naar Ibiza. Hij verwonderde zich over zijn onverschilligheid. Een jaar geleden zou hij het hebben uitgeschreeuwd van blijdschap als Netflix een tv-serie wilde maken van een boek dat nog niet eens was geschreven. Maar iets in dit verhaal maakte hem bang. Meer dan al het andere dat hij had geschreven, was het gebaseerd op echte gebeurtenissen. Er zouden gevaarlijke krachten in beweging worden gezet. Gevaarlijk voor hemzelf, maar misschien ook voor Victor-Hugo.

Ze reden langs Akademibokhandeln op Odenplan. Hij draaide zijn hoofd en zag dat de hele etalage volhing met omslagen van *Over de nacht*.

‘Glimlach, verdomme. Hier droomde je toch van,’ zei hij hardop tegen zichzelf.

3

Vanessa zat achter haar bureau en bekeek de bewakingsbeelden die Martin en zij die middag hadden verzameld. Zoals ze had verwacht, was de beeldkwaliteit door de regen aanzienlijk slechter geworden. De gezichten van de mensen die over het trottoir langs het toiletgebouwtje liepen, gingen schuil onder hun paraplu's of ze hadden hun capuchon op en liepen zwijgend en met gebogen hoofd snel door.

Vanessa stond op en ging voor het raam staan dat uitkeek op Bergsgatan. De zestien rechercheurs van Zwarte misdaad City beschikten over de vierde en de zesde etage van het politiebureau aan Kungsholmen. De etage ertussen was een spookverdieping zonder mensen en meubels terwijl de vraag in hoeverre het hele politiekorps naar open kantoortuinen zou overgaan, werd uitgewerkt.

Haar kamer bevond zich op de vierde verdieping, recht tegenover het paspoortkantoor.

Martin stak zijn hoofd om de hoek van de deur.

'Ik heb een eerste uitslag over het bloed. Het slachtoffer, of wat we nu de persoon zullen noemen, had zowel cocaïne als een flinke hoeveelheid alcohol gebruikt.'

Vanessa reikte naar de koffiebeker op haar bureau. Was het een man? Een vrouw? Een drugsverslaafde of een gewone cafébezoeker?

Ook de eerste belronde naar de ziekenhuizen had niets opgeleverd. Pas als de uitslag van het DNA-onderzoek er was, zouden ze het geslacht van de persoon weten. En als het slachtoffer in het DNA-register voorkwam, zouden ze de identiteit kunnen achterhalen.

'Wat is het promillage?' vroeg ze.

Martin ging in de bezoekersstoel zitten.

'2,31.'

Vanessa keek hem wantrouwend aan.

'Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zo zat ben geweest.'

‘Dat zie je niet vaak, zo’n hoog promillage. Wist je dat Lennart Hyland “Pi” werd genoemd?’

‘De projectleider? Waarom?’

‘De eikel had 3,14 promille in zijn bloed toen hij een keer door collega’s werd aangehouden.’

Vanessa glimlachte naar Martin en ging weer achter haar bureau zitten. Bijna een jaar geleden hadden ze een keer seks met elkaar gehad. Iets in haar wilde dat nog een keer. Ze waren volwassen mensen, ze nam aan dat ze zouden kunnen omgaan met een vriendschappelijke relatie waar ook seks aan te pas kwam. Ze gaf om Martin. Hij was een goede politieman en een eerlijke man met aardig wat zelfvertrouwen.

‘De camera’s?’ vroeg hij.

Vanessa keek hem vragend aan. Hij wees naar haar beeldscherm.

‘O ja. Nee, niets, helaas.’

Ze vertelde dat ze contact had opgenomen met de gemeente Stockholm, die verantwoordelijk was voor het toilet. De man die ze had gesproken wist niet zeker of er ergens werd geregistreerd als de deur werd geopend, maar hij had beloofd dat uit te zoeken.

‘In dat geval kunnen we te weten komen wanneer het bloed daar terecht is gekomen,’ sloot ze af.

‘Prima.’

Martin vouwde zijn handen achter zijn nek en knikte naar de ingelijste foto van Celine die Vanessa op haar bureau had staan.

‘Hoe gaat... Hoe noem je haar altijd?’

‘Een rel op twee benen.’

Ze pakte de foto op en keek liefdevol naar het meisje met het groene haar. Hij was een paar jaar geleden gemaakt, toen Vanessa haar had geadopteerd. Celines biologische vader, die haar alleen had opgevoed, was kort daarna overleden aan de gevolgen van een langdurige alcoholverslaving.

‘Het gaat goed met Celine. Ze heeft een bijbaantje als telefonisch verkoper.’

‘Wat moet ze verkopen?’

Vanessa kon geen antwoord meer geven, haar vaste telefoon ging. Tot haar verbazing was het de man van de gemeente.

Ze luisterde naar zijn uiteenzetting, maakte aantekeningen en gaf hem haar e-mailadres, waarna ze bedankte voor het gesprek.

‘We krijgen straks een complete lijst,’ zei ze tegen Martin. ‘Maar de deur naar het toilet ging om 23.57 uur voor het laatst dicht. Toen had hij vier minuten op slot gezeten.’

‘Dus vanaf 23.53?’ stelde Martin vast.

Vanessa sloeg theatraal haar hand voor haar mond.

‘Ik snap niet hoe je het flikt. Waar heeft de mensheid nog computers en robots voor nodig als we jou hebben?’

4

Raymond hield Victor-Hugo’s hand vast toen ze voor de vijfde keer op wankelende benen uit het Lieveheersbeestje-achtbaantje stapten. Hij genoot van het gelukkige smoeltje van zijn vierjarige zoon. Zelf was hij als kind nooit in het Gröna Lund-pretpark geweest. Dat was te duur, hij had het niet eens in zijn hoofd gehaald om zoiets aan zijn ouders te vragen.

‘Wat wil je nu doen?’

Victor-Hugo draaide zich om en keek een passerend tienermeisje na. Hij wees.

‘Wat is dat wat zij heeft, wat op een wolk lijkt?’

‘Dat heet een suikerspin.’

Victor-Hugo krabde zich in zijn rood-blauwe haar. Raymond had bij een winkeltje in het pretpark een spuitbus haarverf gekocht en ze hadden elkaars haar in schreeuwende kleuren gesprayd.

‘Hoe smaakt dat?’

‘Dat weet ik niet, ik heb het nooit geproefd. Kom.’

Hij tilde Victor-Hugo op zijn schouders en kocht voor hen bei-

den een suikerspin, waarna ze op een bankje gingen zitten. Raymond nam aarzelend een hapje en vertrok zijn gezicht omdat het zo mierzoet was.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg hij aan Victor-Hugo, die de hele suikerspin in één keer in zijn mond probeerde te proppen.

‘Lekker!’ zei zijn zoon. De suiker knarste toen hij kauwde.

Een oudere man stapte op Raymond af.

‘Ik wil alleen even zeggen dat je geweldig goede boeken schrijft. Ga zo door.’

Raymond schudde zijn uitgestoken hand.

‘Dank je wel. Heel fijn om te horen.’

‘Prettige dag verder.’

‘Van hetzelfde.’

Victor-Hugo keek bedachtzaam naar de man, die terugliep naar zijn gezelschap. Toen draaide hij zich naar Raymond.

‘Papa, staan er plaatjes in jouw boeken?’

Raymond lachte en haalde zijn hand door het stugge haar van zijn zoon. Zijn handpalm werd vlekkerig van de verf.

‘Nee, alleen op de voorkant.’

‘Wat saai. Je moet er plaatjes in doen. Kan je me ze voorlezen?’

Raymond ving Victor-Hugo’s enthousiaste blik op.

‘Als je groter bent, kun je ze zelf lezen.’

‘Als ik vijf ben?’

‘Een beetje groter.’

‘Acht?’

Zelf was hij twaalf toen hij de Wallander-boeken van Henning Mankell begon te lezen. Het jaar daarop had Gun, de schoolbibliothecaris van Bergshamra, hem gewezen op Jan Guillou en Hamilton.

‘Als je twaalf bent.’

‘Lees je me ze me dan voor, papa?’

Raymond gaf Victor-Hugo een zoen op zijn wang. Die was plakkerig van de suiker.

‘Ik beloof dat ik ze dan zal voorlezen, als je dat dan nog steeds wilt.’

Hij stond op van het bankje en boog zich voorover. Victor-Hugo sprong meteen op zijn rug.

Toen ze het pretpark verlieten, kreeg Raymond het gevoel dat hij in de gaten werd gehouden. Hij draaide zich om en scande de andere bezoekers, die geen acht op hem sloegen.

‘Waarom stond je stil, papa?’

‘Gewoon. Ik dacht dat ik iets vergeten was,’ antwoordde hij terwijl hij de omgeving intensief in zich opnam.

Afgelopen voorjaar, tijdens zijn researchwerk voor *Over de nacht*, had hij datzelfde gevoel af en toe gehad wanneer hij samen met jonge criminelen in verschillende auto’s had rondgereden om hun levens te schetsen. Hun paranoia was besmettelijk. Tijdens die maanden was hij op zijn hoede geweest voor onbekende voertuigen voor zijn portiek, had hij opgepast voor elektrische steps die op straat dichterbij kwamen. Hij had de lichamen van vreemde mannen bestudeerd om te zien of ze wapens of kogelwerende vesten droegen. Hij wist zeker dat hij tijdens tenminste vier interviews door rechercheurs in de gaten was gehouden.

Raymond probeerde de ongerustheid van zich af te schudden, maar door Victor-Hugo’s aanwezigheid voelde hij zich nog kwetsbaarder.

Hij wist dat hij geheimen te weten was gekomen die voldoende motief konden zijn om hem te vermoorden. Bovendien had hij dingen gedaan waardoor in elk geval een van de criminele netwerken een prijs op zijn hoofd zou zetten als ze erachter kwamen. Hij dacht terug aan Ibiza en aan de figuren die hij daar had ontmoet. Aan het grote, witte huis met uitzicht over de azuurblauwe zee. Het blauwe zwembad met de hitsige Colombiaanse escortdames die met blote borsten om de man zwermde die hij daar zou ontmoeten. De ronde tafel waaraan ze zaten te praten had een ronde uitsparing in het midden gehad, die een in het wit geklede man steeds met ijs had bijgevuld om de flessen wodka ijskoud te houden.

Toen al had hij zich afgevraagd hoe ver hij bereid was te gaan voor een goed verhaal. Wat wilde hij opofferen voor de kans een

bestseller te schrijven? Was het te laat om zich terug te trekken?

Raymond haastte zich naar Djurgårdsvägen. De tram raasde net voorbij. Achter de tram kwam een taxi aanrijden. Hij controleerde niet eens van welk bedrijf de taxi was, maar stak gewoon zijn hand op.

‘Mama zegt dat alleen rijke mensen met de taxi gaan,’ zei Victor-Hugo toen Raymond hem op de grond zette. Hij hield de deur voor zijn zoon open, boog zich voorover en tilde hem op de achterbank.

‘Daar heeft ze gelijk in. Ik ging pas voor het eerst met de taxi toen ik al eenentwintig was. Maar af en toe moet je wel.’

5

Nicolas Paredes en zijn collega Olof Hammar liepen naar boven door het armoedige trappenhuis in Salem, aan de zuidkant van Stockholm. Het rook er precies als in het appartementencomplex aan Malmvägen in Sollentuna waar Nicolas was opgegroeid. De geur riep herinneringen aan zijn zusje Maria op. Bijna een jaar geleden was ze doodgeschoten. Hij verdrong de beelden onmiddellijk en klom door.

Ze kwamen op de vierde verdieping aan. Olof, die bijna de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt, hijgde. Zijn collega was zo’n twee meter lang en strekte zijn rug met een van pijn vertrokken gezicht. Nicolas wees naar de deur met het naambordje waar JOHANSSON op stond. Een van de burens had 112 gebeld en gemeld dat er vanuit het appartement ruzie en het gillen van een vrouw te horen was. Nicolas en Olof waren in minder dan vier minuten na het telefoontje ter plekke geweest omdat ze in de buurt waren.

Nicolas legde zijn oor tegen de deur. Eerst was het stil. Vervolgens hoorde hij het gehuil van een baby, gevolgd door een lange, agressieve tirade van een man.

Automatisch betastte hij met zijn handen zijn uniform en zijn koppelriem. Dat had hij niet op de politieopleiding geleerd, maar in de jaren dat hij operator was bij de sog, de speciale eenheid van het Zweedse leger. Er mocht niets uitsteken wat zijn bewegingsvrijheid kon belemmeren. Hij stak zijn zwart gehandschoende hand uit om aan te bellen, maar toen hij een stem uit zijn radio hoorde, trok hij snel zijn hand terug.

Ze liepen naar een lagere verdieping om op de oproep te kunnen antwoorden zonder dat het te horen was. Olof vroeg de centralist van de meldkamer om zijn bericht te herhalen.

‘Het arrestatieteam is onderweg. De eigenaar van het appartement, Linda Johansson, heeft een kind met ene Magnus Hellsén, geboren in 1970. Hij wordt gezocht.’

Olof drukte de zendknop in, nog steeds zwaar ademend.

‘Waarvoor?’ vroeg hij.

‘Mishandeling, strafbare bedreiging, beroving met geweld. We vermoeden dat er zich wapens bevinden in het appartement. Wacht buiten beeld op het arrestatieteam.’

Olof knikte naar Nicolas.

‘Oké, we wachten af.’

Ze wilden zich naar beneden begeven, maar hielden in toen ze ergens boven hen een deur hoorden opengaan.

‘Hallo? Waar gaan jullie heen?’

Nicolas liep snel de trap weer op. Een man van in de dertig stond voor het appartement tegenover dat van Linda Johansson.

‘Waarom doen jullie niets? Ze schreeuwt toch. Doe iets,’ zei hij in gebroken Zweeds.

Nicolas gebaarde dat de man zachter moest praten toen hij vanuit het appartement stemmen hoorde.

‘Ga weer naar binnen en doe de deur dicht,’ zei hij kalm.

De man schudde zijn hoofd en gebaarde wild met zijn hand naar het lawaai.

‘Nee, luister naar haar gegil. En er is daarbinnen een meisje van amper een paar maanden.’

Nicolas deed een stap in zijn richting, maar de man bleef koppig staan met over elkaar geslagen armen.

‘Ga je huis in, we wachten op versterking,’ zei Nicolas. ‘Doe wat ik zeg, alsjeblieft.’

De man leek van plan te zijn hem weer tegen te spreken, maar schikte zich toen. Hij liep achteruit naar zijn appartement en pakte de deurkruk vast om de deur achter zich te sluiten.

‘Wacht,’ zei Nicolas zacht. De man bleef staan. ‘Ben jij degene die heeft gebeld?’

‘Ja.’

Nicolas keek met een schuin oog naar Linda Johanssons voordeur, achter hem.

‘Hoeveel personen heb je daarbinnen gehoord?’

‘Behalve de vrouw en het kind zijn er nog twee mannen, geloof ik.’

Op dat moment ging de deur open. Een zwaargebouwde man kwam op Nicolas afstormen met een hamer in zijn hand.

6

Raymond stapte uit de taxi, droeg zijn slapende zoon de portiek aan Västmannagatan in en liep de trappen op. Hij belde aan en de deur ging open. Johanna Carlén, Victor-Hugo’s moeder, liet hen het driekamerappartement binnen en fluisterde dat hij het jochie in haar tweepersoonsbed moest leggen. Daarna liep hij door naar de gecombineerde keuken en woonkamer, die uitkeek op Västmannagatan. Er stond een raam open en bij de boekenkast stond een ventilator te zoemen. Raymond had het appartement voor Johanna gekocht, deels door een slecht geweten en deels uit oprechte dankbaarheid voor alles wat ze voor hem had gedaan toen ze twee jaar eerder waren gescheiden.

‘Heb je geschilderd?’ vroeg hij. ‘Mooi.’

Ze omhelsden elkaar en hij snoof de bekende geur van haar huid op.

‘Hippe haarverf heb je. Hebben jullie het leuk gehad in Gröna Lund?’ vroeg Johanna terwijl ze twee koffiebekers voor hen op de keukentafel zette. Die hadden ze samen gekocht tijdens een schrijfretraite in Havanna.

‘Ja. Hij heeft suikerspin gegeten. Ik ook. Was niet zo lekker als ik dacht.’

Hij ging zitten. Het waren dezelfde tafel en stoelen die ze in zijn oude appartement hadden. Victor-Hugo’s kinderstoel had aan de korte kant van de tafel gestaan, nu was die vervangen door een houtkleurige Tripp Trapp-stoel.

‘Wat heb je gedaan op Ibiza?’ vroeg Johanna.

Vroeger was ze betrokken bij elke regel die hij schreef. Ze las alles als eerste en gaf haar kritiek. Hij had altijd goed naar haar ideeën over zijn boeken geluisterd en ze had een groot aandeel in zijn huidige successen. Maar nu kon hij niet op de details van zijn volgende project ingaan en hij wist dat dat haar kwetste, ook al zou ze dat nooit toegeven.

‘Research. Een interview voor mijn volgende project.’

Ze trok haar wenkbrauwen op.

‘Nu al? *Over de nacht* is toch pas vandaag uitgekomen?’

Hij trommelde met zijn vingers op het tafelblad, ontdekte een opgedroogde ketchupvlek en krabde die weg met zijn nagel.

‘Je weet dat ik het prettig vind om op tijd te beginnen. Bovendien moest ik naar Berlijn vliegen en daarvandaan naar Londen, meteen na de boekenbeurs.’

Een vrachtwagen denderde door de straat. Harde mannenstemmen waren tot in het appartement te horen. Raymond miste Johanna. Zij was zijn beste vriend. Er was niemand anders die hij meer vertrouwde en om wie hij zoveel gaf.

‘Mag ik ergens je mening over vragen?’ vroeg hij behoedzaam. Ze glimlachte.

‘Natuurlijk.’

‘Torsten wil dat ik wegga bij Global en naar een nieuwe uitgever ga. Een grotere. *Over de nacht* was het laatste boek waarvoor ik bij hen een contract had. Ik heb een aanbieding van Norstedts gekregen. Een deal voor drie boeken.’

Ze boog zich naar voren.

‘Voor hoeveel?’

Hij steunde op zijn ellebogen, waardoor hun gezichten zich nog geen tien centimeter van elkaar bevonden.

‘Vijf miljoen,’ fluisterde hij. ‘Als voorschot. Per boek.’

Ze lachte verbaasd.

‘Dat is anders dan toen je *De vlucht* schreef. Toen kreeg je wel honderdduizend? Wat vind jij ervan dan?’

‘Global en Leonora Berggren hebben vanaf het begin in me geloofd. Dat is me wat waard. Bovendien hou ik van een underdog.’

Johanna’s gezicht stond ernstig.

‘Dan vind ik dat je bij hen moet blijven. Je hebt toch al geld genoeg.’

Raymond reikte naar zijn koffiebeker. Dit voorjaar zou zijn debuutroman in Japan worden uitgebracht. Hij zou daar over vijf dagen moeten zijn. Johanna had het altijd over een reis naar Tokio gehad. In haar tienerjaren had ze avondcursussen Japans gevolgd en ze was dol op manga’s. Hij overwoog te vragen of zij en Victor-Hugo wilden meegaan, maar hij durfde het niet. Hij was bang dat ze nee zou zeggen en dat de vertrouwelijke stemming daardoor zou worden verstoord. Hij was zo graag bij haar. Vroeger had al dat andere hem in verleiding gebracht – aandacht, vrouwen, feesten, buitenlandse reizen – maar nu wilde hij gewoon bij haar zijn. Hij wilde dat hij dat eerder had begrepen. Nu was het te laat.

‘Mag ik nog even blijven?’ vroeg hij zonder haar aan te kijken. ‘Tot Victor-Hugo wakker is?’

Ze knikte.

‘Natuurlijk mag dat.’

Hij ademde opgelucht uit.